

DOMSTOLENS DOM

den 23 maj 2000 *

I mål C-106/98 P,

Comité d'entreprise de la Société française de production, Bry-sur-Marne (Frankrike),

Syndicat national de radiodiffusion et de télévision CGT (SNRT-CGT), Paris (Frankrike),

Syndicat unifié de radio et de télévision CFDT (SURT-CFDT), Paris,

Syndicat national Force ouvrière de radiodiffusion et de télévision, Paris,

Syndicat national de l'encadrement audiovisuel CFE-CGC (SNEA-CFE-CGC), Paris,

företrädna av advokaten H. Masse-Dessen, Conseil d'État och Cour de cassation, delgivningsadress: advokatbyrån G. Thomas, 77, boulevard Grande-Duchesse Charlotte, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av beslut meddelat den 18 februari 1998 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (andra avdelningen i utökad sammansättning) i mål T-189/97, Comité d'entreprise de la Société française de production m.fl. mot kommissionen (REG 1998, s. II-335), i vilket det förs talan om upphävande av detta beslut,

* Rättegångspråk: franska.

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren G. Rozet och D. Triantafyllou, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena D.A.O. Edward, L. Sevón och R. Schintgen (referent) samt domarna P.J.G. Kapteyn, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm och M. Wathelet,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,

justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att parterna har avgivit muntliga yttranden vid förhandlingen den 21 september 1999,

och efter att den 9 november 1999 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Comité d'entreprise de la Société française de la production, som är ett organ som företräder personalen, samt Syndicat national de radiodiffusion et de télévision CGT (SNRT-CGT), Syndicat unifié de radio et de télévision CFDT (SURT-CFDT), Syndicat national Force ouvrière de radiodiffusion et de télévision och Syndicat national de l'encadrement audiovisuel CFE-CGC (SNEA-CFE-CGC), vilka är fackföreningar och vilka samtliga är organ som omfattas av del IV i den franska Code du travail, har med stöd av artikel 168a i EG-fördraget (nu artikel 225 EG) överklagat det beslut som förstainstansrätten meddelade den 18 februari 1998 i mål T-189/97, Comité française de la Société française de production m.fl. mot kommissionen (REG 1998, s. II-335, nedan kallat det överklagade beslutet), varigenom förstainstansrätten avvisade klagandenas talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 97/238/EG av den 2 oktober 1996 om det stöd som den franska regeringen har beviljat företaget för audiovisuell produktion, Société française de production (EGT L 95, 1997, s. 19, nedan kallat det omtvistade beslutet).

Bakgrund och förfarande vid förstainstansrätten

- 2 Bakgrunden till den tvist som har gett upphov till överklagandet, såsom den framgår av punkterna 1—9 i det överklagade beslutet, är följande.

- 3 Société française de production (nedan kallat SFP) är ett av den franska staten kontrollerat bolag, vars huvudsakliga verksamhet består i att producera och sända TV-program.
- 4 Genom beslut av den 27 februari 1991 och den 25 mars 1992 godkände kommissionen två stödutbetalningar som de franska myndigheterna hade gjort till SFP under åren 1986—1991. Dessa utbetalningar uppgick till ett totalt belopp av 1 260 miljoner FRF.
- 5 Därefter ingrep staten på nytt till förmån för SFP, genom att till företaget utbetala 460 miljoner FRF under år 1993 och 400 miljoner FRF under år 1994. Flera konkurrerande företag ansåg sig drabbade av de låga priser som SFP kunde hålla tack vare det erhållna stödet, och de ingav därför den 7 april 1994 ett klagomål till kommissionen.
- 6 Genom beslut av den 16 november 1994 inledde kommissionen det förfarande som föreskrivs i artikel 93.2 i EG-fördraget (nu artikel 88.2 EG), med avseende på de senaste två stödutbetalningarna under åren 1993 och 1994, och uppmanade, genom meddelande 95/C 80/04 (EGT C 80, 1995, s. 7), den franska regeringen och de berörda parterna att yttra sig. Kommissionen anmodade dessutom den franska regeringen att inlämna en omstruktureringsplan och att åta sig att inte ställa ytterligare statliga medel till SFP:s förfogande utan att dessförinnan ha inhämtat kommissionens godkännande. De franska myndigheterna inkom med yttrande den 16 januari 1995.
- 7 Genom beslut av den 15 maj 1996, som låg till grund för meddelande 96/C 171/03 (EGT C 171, 1996, s. 3), beslöt kommissionen att utsträcka förfarandet till att omfatta det nya statliga stöd, uppgående till ett belopp av 250 miljoner FRF, vars utbetalning de franska myndigheterna hade anmält den 19 februari 1996.

- 8 Kommissionen mottog inte några yttranden från övriga medlemsstater eller andra berörda personer sedan förfarandet hade inletts.
- 9 Kommissionen fattade det omtvistade beslutet den 2 oktober 1996. I detta beslut fastslog kommissionen att det ifrågavarande stöd som successivt hade utbetalats under perioden 1993—1996, till ett totalt belopp av 1 miljard 110 miljoner FRF, var olagligt, eftersom det hade beviljats i strid med artikel 93.3 i fördraget. Kommissionen fann att detta stöd var oförenligt med den gemensamma marknaden, eftersom det inte kunde omfattas av något av de undantag som föreskrivs i artikel 92.3 c och d i EG-fördraget (nu artikel 87.3 c och d EG i ändrad lydelse). Kommissionen ålade således den franska regeringen att återkräva stödet, jämte ränta för perioden mellan den dag då stödet utbetalades och den dag då det återbetalades.
- 10 Comité d'entreprise de la SFP, Syndicat national de radiodiffusion et de télévision CGT, Syndicat unifié de radio et de télévision CFDT, Syndicat national Force ouvrière de radiodiffusion et de télévision och Syndicat national de l'encadrement audiovisuel CFE-CGC väckte då en talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 24 juni 1997.
- 11 Genom separat handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 30 juli 1997, framställde kommissionen, med stöd av artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler, en invändning om rättegångshinder. Klagandena yttrade sig över denna invändning den 25 september 1997.

Det överklagade beslutet

- 12 Förstainstansrätten avvisade talan om ogiltigförklaring, eftersom klagandena inte ansågs direkt och personligen berörda av det omtvistade beslutet i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget (nu artikel 230 fjärde stycket EG i ändrad lydelse).

- 13 Vad för det första gäller frågan huruvida klagandena var direkt och personligen berörda av det omtvistade beslutet erinrade förstainstansrätten inledningsvis i punkt 34 i det överklagade beslutet om domstolens fasta rättspraxis enligt vilken andra personer än dem som ett beslut är riktat till endast kan göra anspråk på att vara personligen berörda, i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget, om beslutet angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till.

- 14 Som svar på klagandenas argument avseende förstainstansrättens domar av den 27 april 1995 i mål T-96/92, CCE de la Société générale des grandes sources m.fl. mot kommissionen (REG 1995, s. II-1213), och i mål T-12/93, CCE de Vittel m.fl. mot kommissionen (REG 1995, s. II-1247), påpekade förstainstansrätten vidare i punkt 36 i det överklagade beslutet att den i dessa båda domar fann att de erkända arbetstagarrepresentanterna vid företagen i fråga var personligen berörda av åtgärden på grund av att de i rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989 om kontroll av företagskoncentrationer (EGT L 395, s. 1; svensk specialutgåva, tillägget, s. 16) uttryckligen utpekades som sådana utomstående personer som kan påvisa ett tillräckligt intresse i saken för att höras av kommissionen under det administrativa förfarandet. Denna omständighet särskilde dem i förhållande till alla andra utomstående personer.

- 15 Förstainstansrätten konstaterade däremot i punkt 37 i det överklagade beslutet att det på området för statligt stöd, till skillnad från vad som är fallet med

gemenskapens kontroll av koncentrationer, inte finns några bestämmelser som motsvarar de bestämmelser i förordning nr 4064/89 genom vilka erkända arbetstagarrepresentanter uttryckligen tillerkänns processuella rättigheter. Förstainstansrätten slöt sig av detta till att klagandena inte kunde åberopa de sistnämnda rättigheterna för att göra gällande att de var personligen berörda av det omtvistade beslutet.

- 16 Vad gäller klagandenas argument att kommissionen på området för statligt stöd skulle söka sammanjämka konkurrensreglerna med politiska hänsyn, och att legalitetsprövningen därför även borde göras mot bakgrund av de sociala målen i fördraget, konstaterade förstainstansrätten i punkt 38 i det överklagade beslutet att argumentet inte var av sådant slag att det kunde styrkas att klagandena var personligen berörda av det omtvistade beslutet.
- 17 Efter att i punkt 39 i det överklagade beslutet ha erinrat om att syftet med bestämmelserna i artiklarna 92 och 93 i fördraget är att undvika att en medlemsstats ingripanden leder till en snedvridning av konkurrensen inom den gemensamma marknaden fastställde förstainstansrätten för det första i punkt 40 att kommissionen vid bedömningen av huruvida stöd, i den mening som avses i artikel 92.1 i fördraget, är förenligt med den gemensamma marknaden i förekommande fall även kan ta hänsyn till sociala faktorer. Förstainstansrätten tillade att kommissionen inom ramen för artikel 92.3 i fördraget, vars eventuella tillämpning behandlades i det omtvistade beslutet, har en omfattande befogenhet att företa skönsmässig bedömning och att utövandet av denna befogenhet omfattar ekonomiska och sociala bedömningar som bör göras mot bakgrund av förhållandena inom gemenskapen som helhet (domstolens dom av den 14 februari 1990 i mål C-301/87, Frankrike mot kommissionen, kallat Boussacmålet, REG 1990, s. I-307, punkt 49, svensk specialutgåva, volym 10, s. 303, och dom av den 15 maj 1997 i mål C-355/95 P, TWD mot kommissionen, REG 1997, s. I-2549, punkt 26).
- 18 Förstainstansrätten slöt sig av detta i punkt 41 i det överklagade beslutet till att det — med hänsyn till att det förfarande som föreskrivs i artikel 93.2 i fördraget har till syfte att göra det möjligt för kommissionen att, sedan den har givit

berörda parter tillfälle att yttra sig, inhämta fullständiga upplysningar om alla omständigheter i ärendet och sammanställa alla de utlåtanden som är nödvändiga för att avgöra om den granskade stödåtgärden är förenlig med den gemensamma marknaden (dom av den 20 mars 1984 i mål 84/82, Tyskland mot kommissionen, REG 1984, s. 1451, punkt 13, svensk specialutgåva, volym 7, s. 565, och av den 15 juni 1993 i mål C-225/91, Matra mot kommissionen, REG 1993, s. I-3203, punkt 16, svensk specialutgåva, volym 14, s. 213) — inte är uteslutet att de organ som företräder arbetstagarna vid det stödmottagande företaget kan yttra sig, i egenskap av berörda parter i den mening som avses i artikel 93.2 i fördraget, inför kommissionen angående sådana sociala hänsyn som denna i förekommande fall kan beakta.

- 19 Förstainstansrätten ansåg emellertid i punkt 42 i det överklagade beslutet att den enda omständighet som tyder på att klagandena eventuellt skulle kunna anses vara berörda parter i den mening som avses i artikel 93.2 i fördraget dock inte kunde anses tillräcklig för att försätta dem i samma ställning som den stat till vilken beslutet är riktat. Förstainstansrätten konstaterade i detta avseende att berörda parter, i den mening som avses i denna bestämmelse, inte bara är det eller de företag som beviljats stöd, utan även de personer, företag och branschsammanlutningar vilkas intressen eventuellt kan skadas av det beviljade stödet, särskilt konkurrerande företag och branschorganisationer (dom av den 14 november 1984 i mål 323/82, Intermills mot kommissionen, punkt 16, svensk specialutgåva, volym 7, s. 685, och domen i det ovannämnda målet Matra mot kommissionen, punkt 18). Förstainstansrätten tillade att det med andra ord rör sig om en obestämd grupp av adressater (domen i det ovannämnda målet Intermills mot kommissionen, punkt 16), varför enbart egenskapen av berörd part inte kan anses vara tillräcklig för att särskilja klagandena i förhållande till alla andra utomstående personer som skulle kunna vara berörda i den mening som avses i artikel 93.2 i fördraget.

- 20 Förstainstansrätten konstaterade för det andra i punkt 43 i det överklagade beslutet att klagandena, sedan meddelandet om inledande av förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget hade offentliggjorts, inte vid något tillfälle ingrep i förfarandet vid kommissionen för att i egenskap av berörda parter yttra sig angående eventuella sociala hänsyn.

- 21 Förstainstansrätten fastställde i punkt 44 i det överklagade beslutet att även om det antogs att klagandena hade yttrat sig under det administrativa förfarandet, kunde denna enda omständighet inte anses tillräcklig för att försätta dem i en ställning motsvarande den som gäller för den person som beslutet är riktat till. Förstainstansrätten ansåg nämligen att för att de företag som konkurrerar med det stödmottagande företaget, och som har spelat en aktiv roll i förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget, skall kunna anses vara personligen berörda måste de även kunna visa att deras ställning på marknaden har påverkats på ett avgörande sätt av den stödåtgärd som är föremål för det omtvistade beslutet (dom av den 28 januari 1986 i mål 169/84, Cofaz m.fl. mot kommissionen, REG 1986, s. 391, punkt 25, svensk specialutgåva, volym 8, s. 421, och förstainstansrättens dom av den 5 november 1997 i mål T-149/95, Ducros mot kommissionen, REG 1997, s. II-2031, punkt 34). Förstainstansrätten erinrade även om att branschammanslutningar som aktivt har deltagit i sagda förfarande och som omfattar företagen i den berörda sektorn inte är personligen berörda av det beslut som avslutar förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget, annat än om deras ställning som förhandlingspart påverkas av sagda beslut (dom av den 2 februari 1988 i de förenade målen 67/85, 68/85 och 70/85, Van der Kooy m.fl. mot kommissionen, REG 1988, s. 219, punkterna 21—24, svensk specialutgåva, volym 9, s. 305, och av den 24 mars 1993 i mål C-313/90, CIRFS m.fl. mot kommissionen, REG 1993, s. I-1125, punkterna 28—30; svensk specialutgåva, volym 14, s. 83).
- 22 Förstainstansrätten slöt sig av detta i punkt 45 i det överklagade beslutet till att eftersom klagandenas ställning i konkurrenshänseende inte hade påverkats väsentligt och deras möjlighet att i egenskap av berörda parter, enligt artikel 93.2 i fördraget, yttra sig under förfarandet vid kommissionen — i vilket de för övrigt inte deltog — inte hade äventyrats kunde de inte göra gällande någon som helst kränkning som innebar att deras rättsliga ställning hade påverkats på ett avgörande sätt av det omtvistade beslutet. De kunde således inte anses vara personligen berörda i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget.
- 23 Vad för det andra beträffar frågan huruvida klagandena var direkt berörda av det omtvistade beslutet betonade förstainstansrätten inledningsvis i punkt 47 i det överklagade beslutet att ett beslut, enligt vilket visst stöd skall återkrävas av det skälet att stödåtgärden är oförenlig med den gemensamma marknaden, inte

ensamt kan ha de åberopade verkningarna för anställningsnivån och -villkoren vid det stödmottagande företaget. Förstainstansrätten tillade att uppkomsten av sådana verkningar med nödvändighet förutsätter att företaget självt eller arbetsmarknadens parter vidtar åtgärder som är fristående från kommissionens beslut. Förstainstansrätten slöt sig till att det, med hänsyn till det förhandlingsutrymme som arbetsmarknadens parter har i fråga om arten och omfattningen av de åtgärder som kan komma att vidtas inom ramen för en eventuell omstrukturering av företaget, inte förefaller vara en rent teoretisk möjlighet att sådana åtgärder aldrig vidtas i praktiken (dom av den 17 januari 1985 i mål 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, REG 1985, s. 207).

- 24 Vad särskilt beträffar det kollektiva löneavtalet för den offentliga sektorn, vars tillämpning, enligt vad klagandena påstod, direkt äventyras av det omtvistade beslutet, konstaterade förstainstansrätten i punkt 48 i det överklagade beslutet, vilket framgår av artikel L. 132-8 i den franska Code du travail, att även om detta avtal sades upp — en handling som i alla händelser kan tillskrivas en av avtalsparterna — skulle de anställda vid det berörda företaget behålla de individuella förmåner som de förvärvat i enlighet med avtalet, såvida detta inte ersätts med ett nytt avtal inom de frister som fastslagits i lagen. Förstainstansrätten slöt sig av detta till att det inte framstod som oundvikligt att de sociala förmåner som tillkom SFP:s anställda i praktiken skulle upphöra att tillämpas och denna omständighet kunde således inte utgöra en direkt följd av det omtvistade beslutet. Förstainstansrätten tillade i detta avseende att den enda omständighet som tydde på att en rättsakt kunde inverka på klagandenas materiella situation inte heller räckte för att de skulle kunna anses vara direkt berörda (dom av den 10 december 1969 i de förenade målen 10/68 och 18/68, Eridania m.fl. mot kommissionen, REG 1969, s. 459, punkt 7).
- 25 Förstainstansrätten konstaterade i punkt 49 i det överklagade beslutet även att en ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet, enligt vilket det stöd som beviljats SFP är oförenligt med den gemensamma marknaden och skall återkrävas av den franska regeringen, inte skulle utgöra en garanti mot en nedskärning av antalet tjänster eller indragna sociala förmåner, vilket visar att de åtgärder som företaget eller arbetsmarknadens parter skulle kunna vidta i detta hänseende har autonom karaktär. Det fanns således inget direkt orsakssamband mellan den påstådda kränkningen av arbetstagarnas intressen och det omtvistade beslutet (domarna i

de ovannämnda målen CCE de la Société générale des grandes sources m.fl. mot kommissionen, punkt 42, och CCE de Vittel m.fl. mot kommissionen, punkt 55).

- 26 Förstainstansrätten konstaterade vidare i punkt 50 i det överklagade beslutet att dess bedömning bekräftades av domstolens rättspraxis, enligt vilken en fackförening endast har ett indirekt och avlägset intresse av att bidrag betalas ut till företag, även om dessa utbetalningar kan ha en gynnsam effekt på företagens ekonomiska framgång och följaktligen även på anställningsnivån inom dessa företag (beslut av den 8 april 1981 i de förenade målen 197/80—200/80, 243/80, 245/80 och 247/80, Ludwigshafener Walzmühle Erling m.fl. mot Europeiska ekonomiska gemenskapen, REG 1981, s. 1041, punkterna 8 och 9, och domen i det ovannämnda målet CCE de Vittel m.fl. mot kommissionen, punkt 52).
- 27 Förstainstansrätten fastställde slutligen i punkt 51 i det överklagade beslutet att tvister rörande sådana eventuella kränkningar av arbetstagarintressen som hade åberopats i förevarande mål inte kunde lösas inom ramen för en legalitetsprövning av beslut som kommissionen har fattat med tillämpning av artiklarna 92 och 93 i fördraget. En sådan tvistelösning måste ske enligt inhemska bestämmelser och i enlighet med nationella domstolars prövning av de åtgärder som kan vidtas av företag eller av berörda parter på arbetsmarknaden och som utgör den direkta orsaken till sådana kränkningar.
- 28 Förstainstansrätten slöt sig av detta i punkt 52 i det överklagade beslutet till att det omtvistade beslutet inte i sig var av sådant slag att det hade direkta verkningar på de vid SFP anställdas intressen, och klagandena kunde därför inte anses vara direkt berörda i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget.

Överklagandet

29 Klagandena har i sitt överklagande yrkat att domstolen skall

- upphäva det överklagade beslutet,
- fastställa att deras talan vid förstainstansrätten kan tas upp till sakprövning,
- ogiltigförklara det omtvistade beslutet, samt
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna och att betala var och en av klagandena ett belopp om 20 000 ecu i rättegångskostnader.

30 Kommissionen har yrkat att domstolen skall

- ogilla överklagandet,
- alternativt avvisa yrkandet om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet, alternativt ogilla det, samt

— förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna.

- 31 Klagandena har stött sitt överklagande på att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att anse att de erkända arbetstagarrepresentanterna vid det företag som är direkt berört av det omtvistade beslutet inte var personligen och direkt berörda av beslutet. Klagandena anser följaktligen att talan skall tas upp till sakprövning.
- 32 Klagandena har med hänvisning till domarna i de ovannämnda målen Cofaz m.fl. mot kommissionen och Van der Kooy m.fl. mot kommissionen gjort gällande att de är personligen berörda av det omtvistade beslutet, eftersom beslutet på ett avgörande sätt har påverkat de vid det berörda företaget anställda arbetstagarnas ställning och eftersom de är förhandlingsparter vad gäller de sociala aspekterna av nämnda beslut.
- 33 Klagandena har för det första betonat att sociala hänsyn, i synnerhet sysselsättningsaspekter, i allmänhet beaktas inom ramen för bedömningen av om ett statligt stöd är förenligt med den gemensamma marknaden.
- 34 Klagandena har i detta avseende anfört att så har varit fallet, särskilt i det föreliggande fallet eftersom kommissionen i punkt VII i motiveringen till det omtvistade beslutet har konstaterat att de åtgärder för omstrukturering av SFP som har nämnts i punkt V i nämnda motivering är otillräckliga och särskilt att "[k]ollektivavtalet inom den offentliga sektorn [inte längre] borde... tillämpas eftersom den nuvarande lönestrukturen i SFP inte är konkurrenskraftig".

- 35 Klagandena anser för det andra att de, i sin egenskap av erkända arbetstagarrepresentanter vid SFP, är berörda av det omtvistade beslutet såsom förhandlingsparter vad gäller de sociala aspekterna, i synnerhet vad gäller anställningen och lönestrukturen inom företaget i fråga. Företaget kan dessutom inte självt åta sig att försvara arbetstagarnas intressen, eftersom dessa intressen kan avvika från företagets intressen bland annat vad gäller konkurrensreglerna.
- 36 Kommissionen har påstått att den rättspraxis som följer av domarna i de ovannämnda målen Cofaz m.fl. mot kommissionen och Van der Kooy m.fl. mot kommissionen inte kan överföras på det föreliggande fallet, eftersom såväl inverkan på konkurrerande företags ställning i konkurrenshänseende som inverkan på den ställning som förhandlingspart som sammanslutningar av näringsidkare har förutsätter att de är delaktiga i de konkurrensförhållanden som skall skyddas genom reglerna om statligt stöd.
- 37 Kommissionen har gjort gällande att om talan även kunde väckas av de berörda företagens fordringsägare, eller av grupper av personer som på något sätt ingår i nämnda företag, skulle detta innebära att det i dessa fall nästan förelåg en allmän talerätt, vilket skulle kunna medföra rättsosäkerhet i fråga om rättskraften, utan att för den skull förbättra de materiella möjligheterna till domstolsprövning.
- 38 Kommissionen har slutligen påpekat att förstainstansrätten på goda grunder konstaterade att klagandena i det föreliggande fallet inte hade deltagit i det administrativa förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget.

Domstolens bedömning

- 39 Enligt en fast rättspraxis kan andra personer än dem som ett beslut är riktat till endast göra anspråk på att vara personligen berörda, i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget, om beslutet angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till (dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197, 223, svensk specialutgåva, volym 1, s. 181, av den 19 maj 1993 i mål C-198/91, Cook mot kommissionen, REG 1993, s. I-2487, punkt 20, svensk specialutgåva, volym 14, s. 210, och domen i det ovannämnda målet Matra mot kommissionen, punkt 14).
- 40 Vad närmare bestämt gäller området för statliga stödåtgärder har förutom det stödmottagande företaget även företag som konkurrerar med det förstnämnda företaget, vilka har varit aktiva under ett förfarande enligt artikel 93.2 i fördraget, erkänts vara personligen berörda av ett kommissionsbeslut att avsluta detta förfarande med avseende på ett enskilt stöd, förutsatt dock att deras ställning på marknaden väsentligt påverkas av den stödåtgärd som det omtvistade beslutet avser (se dom i det ovannämnda målet Cofaz m.fl. mot kommissionen, punkt 25).
- 41 Ett företag kan således inte enbart åberopa den omständigheten att det konkurrerar med det stödmottagande företaget utan skall dessutom, med beaktande av den omfattning i vilken det eventuellt har deltagit i förfarandet och i hur stor utsträckning dess marknadsställning påverkats, visa att det befinner sig i en konkret situation som försätter det i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till.
- 42 Vissa sammanslutningar av näringsidkare som aktivt har deltagit i förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget har för övrigt också erkänts vara personligen berörda av ett sådant beslut, eftersom de har påverkats i sin egenskap av förhandlingspart (se domar i de ovannämnda målen Van der Kooy m.fl. mot kommissionen, punkterna 21—24, och CIRFS m.fl. mot kommissionen, punkterna 28 och 30).

- 43 I det ovannämnda målet Van der Kooy m.fl. mot kommissionen hade Landbouwschap förhandlat med leverantören om en förmånstaxa för naturgas, vilken kommissionen hade ifrågasatt, och återfanns dessutom bland under-tecknarna av avtalet om denna taxa. I denna egenskap hade Landbouwschap även varit tvunget att inleda nya förhandlingar om taxor med leverantören och att ingå ett nytt avtal för att verkställa kommissionens beslut.
- 44 I det ovannämnda målet CIRFS m.fl. mot kommissionen var Comité international de la rayonne et des fibres synthétiques kommissionens samtalspartner vid inrättandet av stödordningen inom sektorn för syntetiska fibrer, liksom vid förlängningen och anpassningen av denna och förde aktivt förhandlingar med kommissionen under det förfarande som föregick tvisten, särskilt genom att skriftligt delge denna sina synpunkter och genom att upprätthålla en nära kontakt med de behöriga enheterna.
- 45 De ovannämnda målen Van der Kooy m.fl. mot kommissionen och CIRFS m.fl. mot kommissionen rörde således särskilda situationer där sökanden hade en klart angiven ställning som förhandlingspart, vilken hade ett nära samband med själva syftet med beslutet, varigenom de försattes i en faktisk situation som särskilde dem från alla andra personer.
- 46 Klagandenas kritik mot det omtvistade beslutet skall undersökas mot bakgrund av denna rättspraxis.
- 47 Vad för det första gäller klagandenas argument avseende punkt VII i motiveringen till det omtvistade beslutet, framgår det av beslutet, betraktat i sin helhet,

att kommissionen ingalunda grundade sin bedömning av stödets förenlighet med den gemensamma marknaden på anmärkningen i punkt VII i motiveringen.

48 Kommissionen konstaterade nämligen endast att det var tvivelaktigt om det nya löneavtal som de franska myndigheterna anmält skulle kunna slutas.

49 Såsom framgår av punkt IX i motiveringen till det omtvistade beslutet förklarades stödet emellertid vara oförenligt med den gemensamma marknaden såsom omstruktureringsstöd, eftersom det inte uppfyllde kriterierna enligt kommissionens meddelande 94/C 368/05 om gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter (EGT C 368, 1994, s. 12), särskilt på grund av att det inte fanns någon omstruktureringsplan som skulle ha gjort det möjligt att inom rimlig tid återupprätta företagets långfristiga lönsamhet.

50 Det stycke i det omtvistade beslutet som klagandena har nämnt kan således inte vara tillräckligt för att försätta dem i en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till alla andra potentiellt berörda personer i den mening som avses i artikel 93.2 i fördraget.

51 För det andra förefaller det som om endast egenskapen av förhandlingspart vad gäller de sociala aspekterna vid SFP, såsom företagets arbetskrafts- och lönestruktur, inte är tillräcklig för att försätta klagandena i en ställning som motsvarar den som gäller för den person som det omtvistade beslutet är riktat till.

- 52 Kommissionen kan visserligen, vid bedömningen av om statligt stöd är förenligt med den gemensamma marknaden, ta hänsyn till sådana sociala aspekter, men detta kan endast ske inom ramen för en helhetsbedömning som inbegriper ett stort antal olika överväganden som hänger samman med bland annat skydd för konkurrensen, regional utveckling, främjande av kulturen eller miljöskydd.
- 53 Den egenskap av förhandlingspart vad gäller de sociala aspekterna vid SFP som klagandena har åberopat har, såvitt gäller motiveringen till det omtvistade beslutet, emellertid endast ett subtilt samband med själva föremålet för nämnda beslut, vilket innebär att klagandenas ställning inte kan likställas med den ställning som sökandena i de ovannämnda målen Van der Kooy m.fl. mot kommissionen och CIRFS m.fl. mot kommissionen hade.
- 54 Såsom förstainstansrätten konstaterade i punkt 43 i det överklagade beslutet, hade klagandena slutligen inte deltagit i förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget.
- 55 Eftersom klagandena inte har framlagt någon annan bevisning till stöd för sitt påstående att de är personligen berörda av det omtvistade beslutet, gjorde sig förstainstansrätten inte skyldig till felaktig rättstillämpning genom att fastställa att klagandena inte kunde anses vara personligen berörda av detta beslut.

- 56 Eftersom denna slutsats är tillräcklig för att rättsligt motivera det överklagade beslutet, saknas anledning att pröva grunden avseende att det omtvistade beslutet har haft direkta följder för klagandena.
- 57 Under dessa omständigheter skall överklagandet ogillas.

Rättegångskostnader

- 58 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att klagandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klagandena har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

följande dom:

- 1) Överklagandet ogillas.

- 2) Comité d'entreprise de la Société française de la production, Syndicat national de radiodiffusion et de télévision CGT (SNRT-CGT), Syndicat unifié de radio et de télévision CFDT (SURT-CFDT), Syndicat national Force ouvrière de radiodiffusion et de télévision och Syndicat national de l'encadrement audiovisuel CFE-CGC (SNEA-CFE-CGC) skall ersätta rättegångskostnaderna.

Rodríguez Iglesias	Edward	Sevón
Schintgen		Kapteyn
Gulmann	Puissochet	Hirsch
Jann	Ragnemalm	Wathelet

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 23 maj 2000.

R. Grass

G.C. Rodríguez Iglesias

Justitiesekreterare

Ordförande